

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

منتشر شده در روزنامه الاکسیر

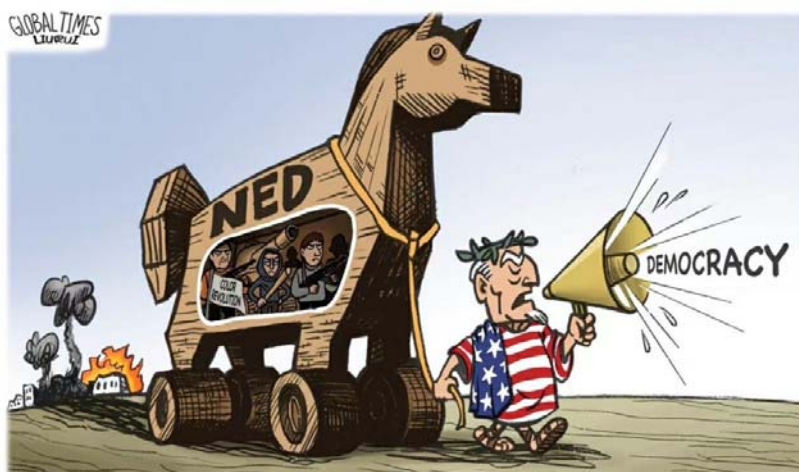
نویسنده: علی حسن مراد

برگردان: از سهیلا محرابی

فرستنده: علی کاظمی

۱۳ جنوری ۲۰۲۳

«بنیاد دموکراسی» امریکائی ... بازی تغییر رژیم

«بنیاد دموکراسی» امریکائی ... بازی تغییر رژیم

این بخشی از داستان‌های NED و بازوهای آن برای سرمایه‌گذاری در سازمان‌ها و انجمن‌های محلی برای تأثیرگذاری بر نتایج انتخابات کشورهای اروپای شرقی و تشکیل رژیم‌های طرفدار آنها بر اساس دستور کار امریکا و در سایر کشورهای افریقائی، امریکای لاتین و آسیا است.

ترویج و پخش تبلیغاتی آنچه که واشنگتن با بودجه دولت ایالات متحده برای مصرف خارجی تهیه می‌کند در داخل این کشور ممنوع است این بدین معنی است که ایده دموکراسی و آزادی که توسط بازی های تبلیغاتی واشنگتن در خارج از کشور تبلیغ می‌شوند در داخل این کشور اجازه تبلیغ و ترویج ندارند.

فرستنده الحره، صدای امریکا و سایر ابزارهای تبلیغاتی فقط برای اصلاح مردم «عقب مانده ای» که تحت سلطه امپراتوری زمان ما هستند مناسب است.

همین امر در مورد بنیاد ملی دموکراسی (NED) نیز صدق می‌کند. دموکراسی ترویجی این نهاد برای مصرف داخلی مناسب نیست، زیرا فقط برای انتشار در کشورهایی است که واشنگتن آنها را سرکش می‌داند.

دولت، رسانه ها، رأی دهندگان و نامزدهای امریکا ممکن است به توصیه های بیشتری در مورد نحوه مدیریت ایمن و دموکراتیک روند انتخابات نیاز داشته باشند تا حمله سال گذشته به کنگره تکرار نشود.

اما تا زمانی که ایالات متحده متوجه ایرادات دموکراسی خود نشود، دست از مداخله در دموکراسی کشورهایی که انتخاب مردم آن را نمی پسندند، بر نمی دارد و NED یکی از ابزارهای این دخالت است.

سابقه سرمایه گذاری رسمی ایالات متحده در سازمان های غیردولتی در کشورهای موسوم به «کشورهای جهان سوم» و کشورهای مخالف امریکائی ها به دهه هفتاد قرن گذشته باز می گردد.

رئیس بانک جهانی (۱۹۶۸-۱۹۸۱) وزیر دفاع سابق ایالات متحده، که در در جنگ ویتنام هم شکست خورد، رابرت مک نامارا یکی از اولین کسانی بود که در سخنرانی خود در شهر ناپرویی کنیا (۲۴ سپتامبر ۱۹۷۳) در مورد این ایده به طور علنی صحبت کرد.

در جلسه شورای حکام بانک جهانی. در آن زمان مک نامارا سیاست نولیبرال را مبتنی بر اعطای نقش دولت و نهادهای غیردولتی به سازمان های غیردولتی به ویژه نقش مداخله جویانه آنها در چرخه اقتصادی تعریف کرد و گفت: «تجربه ثابت می کند که در صورت موفقیت، شانس بیشتری وجود دارد که نهادها مشارکت مردمی، رهبری محلی و تمرکززدائی در قدرت را فراهم کنند.»

پس از پیروزی رونالد ریگان در انتخابات ریاست جمهوری در سال ۱۹۸۲، با برنامه هایی که توسط نومحافظه کاران به ویژه پدرخوانده آنها ابروینگ کریستول و نظریه پردازان بزرگ دکترین نولیبرال مانند میلتون فریدمن برای او تهیه شده بود، وارد کاخ سفید شد.

ریگان در سال ۱۹۸۳ پس از تصویب قانون تأسیس این نهاد در کنگره، تأسیس «مؤسسه ملی برای دموکراسی» (NED) را امضاء کرد، که از طریق آن واشنگتن به شکلی متمرکز، انجمن ها و سازمان های غیردولتی مرتبط با «دموکراسی» و «حقوق بشر» در کشورهای اردوگاه شرق به رهبری مسکو را تأمین مالی کرد.

آلن واینستین، یکی از بنیانگذاران NED، رابط بین بوریس یلتسین و دولت جورج اچ دبلیو بوش بین سال های ۱۹۸۸ و ۱۹۹۱ گفت: «بسیاری از کارهایی که امروز انجام می دهیم، ۲۵ سال پیش توسط سیا به صورت مخفیانه انجام شده است.»

اعتراف گستاخانه و صریح واینستین در مقاله ای به قلم دیوید ایگناتیوس، روزنامه نگار نزدیک به سیا (سپتامبر ۱۹۹۱) بود که در آن اطلاعات زیادی درباره عملیات های مخفی امریکا برای سرنگونی رژیم ها در سراسر جهان را فاش شد. دولت بیل کلینتون در NED سرمایه گذاری کرد تا رژیم های اروپای شرقی پس از شوروی را شکار کند. بودجه های تخصیص یافته به صندوق – و سایر تسلیحات – در دوران جورج بوش جونیور افزایش یافت که به موازات استفاده از «ابزارهای سخت» از طریق تهاجم مستقیم، دوباره روی این رویکرد هم سرمایه گذاری شود تا ابزارهای نفوذ نرم برای سرنگونی رژیم ها را تقویت کند.

از افغانستان و عراق برنامه کاری نهادهای امریکائی مرتبط با تأثیرگذاری بر عرصه های رویارویی با رژیم های طبقه بندی شده توسط ایالات متحده به عنوان «سرکش» مستلزم گسترش و تنوع برنامه هایی جدیدی شد. راهکارهایی که باید از طریق سازمان های «جامعه مدنی» با توجه به تجربه فروپاشی در اروپای شرقی اجرا شود. موفقیت در اتحاد جماهیر شوروی اشتهای امپراتوری امریکا را برای سرمایه گذاری عملی و ارزان در مقایسه با جنگ های نظامی باز کرد.

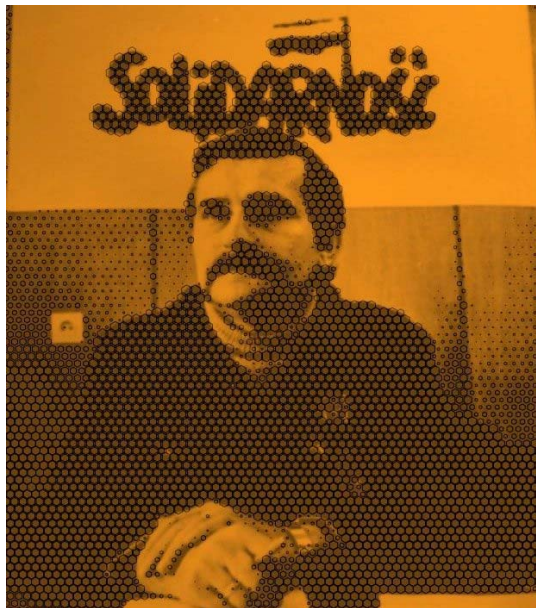
به منظور جلوگیری از دعوا و ردو بدل کردن اتهامات سیاسی که بین احزاب جمهوری خواه و دموکرات در پی رسوائی «واترگیت» پدیدار شد، در واشنگتن تصمیم گرفته شد که کار NED توسط دو حزب مدیریت شود و یک بخش ویژه برای هر یک از آنها در داخل.

این نهاد، یعنی: «مؤسسه ملی دموکراتیک» (NDI) و «مؤسسه جمهوری خواه بین المللی» (IRI) نام مؤسسه چندین بار تغییر کرد و یکی از گروه های مؤسس آن «مرکز همبستگی بین المللی امریکا در محل کار» نام داشت که به «مرکز همبستگی» معروف بود.

این دومی از آنچه «مؤسسه اتحادیه های کارگری آزاد (FTUI) «نامیده می شد، پدید آمد که در سال ۱۹۷۷ تأسیس شد و توسط فدراسیون اصلی اتحادیه های کارگری ایالات متحده اداره می شد. در کنار این ساختار «سندیکالیست هائی»، با ذهن نئولیبرال موجودیتی موازی به نام «مرکز بنگاه های خصوصی بین المللی» (CIPE) ایجاد کردند که آشکارا منافع شرکت های متعلق به سرمایه داران هر دو حزب را نمایندگی می کرد.

NED طبق بخش ۵۰۱ (c) کد خدمات درآمد داخلی ایالات متحده به عنوان یک سازمان غیرانتفاعی ثبت شده است. این بخش بیان می کند که:

«سازمان های واجد شرایط برای ثبت نام در این بخش حق ندارند در سازمان های سیاسی فعال باشند و اقدام و فعالیت سیاسی برای آنها ممنوع است، به این معنی که نمی توانند به عنوان بخش عمده ای از فعالیت های خود بر تصویب قوانین تأثیر بگذارند و همچنین نمی توانند در هیچ فعالیت/کمپین له یا علیه نامزدهای سیاسی شرکت کنند.» اما از قضا و با وقاحت خاص امریکائی ها، مأموریت اصلی NED مداخله سیاسی در امور کشورها و سرنگونی رژیم های آنها بر اساس منافع آنهاست.

شاید اولین مأموریت هائی که امریکائی ها از طریق NED در حوزه های نفوذ شوروی انجام دادند در پولند با حمایت از جنبش کارگری همبستگی (سولیدارنوش لخ والسا) ضد کمونیستی انجام شد. در پولند و در بسیاری از کشورهای اروپای مرکزی و شرقی، NED از دهه ۱۹۹۰ با سایر نهادها و سازمان ها مانند جورج سوروس در شکل دهی رژیم های مطابق با منافع امریکا، از طریق مؤسسه بین المللی جمهوری خواه (IRI) و ملی مشارکت داشته است.

مؤسسه دموکراتیک (NDI) محققان امریکائی در دانشگاه پورتلند جرالد ساسمن و ساشا کریدر در تحقیق خود با عنوان «انقلاب‌های الگو: بازاریابی امریکائی برای تغییر رژیم در اروپای شرقی» اظهار داشتند که یکی از کلیدهای شکست دادن آنچه واشنگتن به عنوان «رهبر نالایق» در هر کشوری طبقه‌بندی می‌کند.

یکی از راهکارهای امریکا، متحد کردن اپوزیسیون ناهمگون پشت یک نامزد سیاسی است. اولین کاربرد نمونه در سال ۱۹۹۶ در بلغارستان بود، جایی که دو مؤسسه «کشف» کردند که «سازمان‌های غیر دولتی می‌توانند انتخابات را به نفع کاندیدای مورد نظر امریکا تغییر دهند» آنها با متحد کردن مخالفان و سپس تأمین مالی نظرسنجی‌هایی که از نامزد آنها حمایت می‌کند نگرش رأی دهندگان را تحت تأثیر قرار دادند NDI. با کمک مالی به سازمان‌های غیر دولتی «انجمن بلغارستان برای انتخابات عادلانه و حقوق مدنی» برای نظارت بر انتخابات در آن سال به این پروژه کمک کرد.

به گفته ساسمن و کریدر، NED و وابستگان آن در سال ۱۹۹۷ نظرسنجی‌هایی را در رومانی با حمایت انجمن طرفدار دموکراسی ترتیب دادند.

در اسلواکی در سال ۱۹۹۸، جایی که مؤسسه بین‌المللی جمهوری‌خواه (IRI) جدول‌بندی موازی آرا را انجام داد. در کرواسی از همین طریق در سال ۱۹۹۹، با مشارکت USAID و خانه آزادی، و سایر بودجه‌های بین‌المللی برای گروه نظارت بر نظرسنجی «شهروندان سازمان‌یافته برای نظارت بر انتخابات» دستکاری در انتخابات انجام شد. در یوگسلاوی سابق، زمانی که میلوسویچ قبل از انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۰ آسیب پذیر به نظر می‌رسید، NDI تضمین کرد که رهبران احزاب مخالف صربستان به پولند سفر خواهند کرد تا از فعالان حزب پولندی که در انتخابات قبلی احزاب چپ را شکست داده بودند، «مشوره بگیرند». (کنفرانس ارسا و پراگ برای اپوزیسیون ایرانی از موارد مشابه این سفرهای «علمی» بود – مترجم)

NDI از نهادهای نظرسنجی امریکائی پن، شوئن و برلند استفاده کرد که به این معتقد بودند که ویاجسلاو کوشتونیس، وکیل ضد کمونیست، مناسب‌ترین فرد برای نامزدی در رقابت انتخاباتی است.

بنا به توصیه، مادلین آلبرایت، وزیر امور خارجه وقت امریکا و یوشکا فیشر، وزیر امور خارجه آلمان، دو نامزد ریاست جمهوری (زوران ژیندیچ، شهردار بلگراد و ووک دراسکویچ، رهبر حزب مخالف) را به بوداپست احضار کردند و آنها را برای کناره‌گیری از رقابت تحت فشار قرار دادند NED و NDI توصیه‌های مشابهی را در بلغارستان و رومانی هم صادر کردند که باعث شد رهبران احزاب طرفدار غرب به پیشنهاد واشنگتن تن دهند.